LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

CLUBUL TEMERARILOR

71

LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

II

71

EDITURA «ION CREANGĂ»

Coperta : DUMITRU IONESCU

CĂPITANII STAȚIEI „X"

Aerul vibra. Din cer, pendulînd ca un candelabru atins abia, atîrna un noruleț alb și diafan. Plopii se plictiseau fără șoapta vîntului și-și răsuceau țigare frunzele opărite de arșiță.

— Nu vii la scaldă ? întrebă Dan, ștergîndu-și fruntea transpirată.

Viorel, de dincolo de gardul grădinii, îi răspunse c-un chiot de bucurie. Scoase o scîndură și se strecură afară. Gîndul la o baie strașnică îl fură pentru o clipă de la preocupările zilei. Dar nu făcu nici zece pași, că radiograma recepționată în ajun îi apăru iar, tulburătoare și obsedantă. Scoase hîrtia din buzunar și i-o întinse prietenului, care citi fără chef : *„Să începi cu I. Copilul să-i predea lecțiii profesorului. Focul arde în van"*.

Dan înapoie radiograma și mormăi :

— Prostii ! La ce să ne pierdem vremea cu spionaj și contraspionaj ? Mai bine să fugim la rîu, că ne ucide soarele !

Viorel mototoli coala, dar n-o aruncă. O înghesui în buzunarul pantalonilor, apoi, să-i facă prietenului pe plac, strigă :

— Prinde-mă !

Țișni ca un arc spre apa Someșului, și Dan, bondoc cum era, încerca zadarnic să-i calce umbra. Alergau și aerul, mișcat de lenea sa vărătică, îi răcorea plăcut. Colbul tresălta sub pași, răsucindu-se lung în două fuioare cenușii. În apus, undeva în balta de spumă verde a Floreștilor, soarele părea că dansează un joc ciudat.

— Gîfîi ? întrebă Viorel, privind înapoi. Cînd fugi să-ți închizi întotdeauna gura.

— De ce ? se miră Dan.

Viorel nu mai avu putere să-i răspundă. Simți apropierea rîului, în nări îi pătrunse miros de mîl proaspăt și încetini pașii.

— Ia-o spre dig ! îl îndrumă pe Dan care mai alerga cu brațele desfăcute ca niște aripi. E apa mai adîncă...

Coborî direct malul. Își scoase la repezeală pantalonii și bluza și se aruncă într-o bulboană. Înotă pînă la firul apei, apoi se lăsă moale, în voia curentului. Pluti așa, pe spate, mult timp, într-o dulce toropeală. Deodată rîul se domoli și băiatul se trezi pe o limbă de nisip.

— Am eșuat, își spuse amuzat Viorel și se ridică.

Privi în jur. Nu recunoscu imediat locul. Își frecă ochii, clipi ca trezit de pe o altă lume și, cu chiu, cu vai se dumeri. Era pe insula dintre Canalul Morii și rîu. „Tiii ! Ce frumos e aici !“ păru să spună privirea lui încîntată. O luă, mînat de curiozitate, prin iarba înaltă.

Urcă panta pînă la cascada de unde o parte din apa canalului se reîntorcea cu zgomot, în albia mumă. Sălcii pletoase şi plopi bătrîni, scorburoşi, alcătuiau un desiş destul de întins, o pădurice plină de mister. Viorel merse înainte, uitînd complet de Dan. În pădure era răcoare şi linişte. Scoarţa copacilor, încinsă de soarele de peste zi, mirosea îmbătător. Mergînd aşa, ajunse în marginea unei poieni. Auzi glasuri de copii şi cercetă poiana cu luare-aminte. Dintr-o claie de fîn, înaltă ca un turn medieval, răsări o fetiţă. De umărul stîng îi atîrna un binoclu mare, negru. Fetiţa scoase un sunet de cintezoi şi din claie mai ieşi un băiat, care, la rîndul lui, şuieră semnalul. Alţi doi băieţi şi o fetiţă îşi făcură apariţia. Copiii plecară unul după altul, în şir indian, spre o vilă care se zărea printre copaci. „Straşnică ascuzătoare ! îşi spuse băiatul, îmbrăţişînd salcia. Iar dumneaei, fata asta, tunsă băieţeşte, e de-a dreptul nostimă !“ Se aruncă în iarbă şi se tîrî aşa pînă la claie. O înconjură, căutînd intrarea. „Hm ! Doar de aici au ieşit... Găsi un băţ şi începu să împungă fînul. Un zgomot neaşteptat îl sperie şi se lăsă păgubaş. Fugi într-un suflet înapoi, la rîu.

— Vioreeel ! îl întîmpină Dan, vizibil emoţionat.

— Ce ţipi, mă ? Ai crezut că m-am înecat ? încercă el să rîdă.

— Păi...

— Vino !

— Unde ?

— Ei, unde ! Vino odată ! insistă băiatul, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine.

Dan înfăşură hainele pe după gît — să nu le ude — şi păşi încet către celălalt mal. Se gîndi la Viorel : „Dispare cînd nu te aştepţi. Poate că şi acum coace o urmărire". Dar nu-şi continuă gîndul, că alunecă, gata să se afunde cît p-aci în apă.

— De ce m-ai chemat ?

— Să-mi uzi hainele ! glumi Viorel.

— Puteai să ţi le-nmoi şi singur ! se supără bondocul.

— Am... Ascultă...

— Nu mai ascult ! i-o reteză Dan. M-am săturat.

Viorel păli :

— Ce ai ?

— Aia ! Că omul nu se poate juca cu tine. Eu...eu...

— Pricep ! îl opri Viorel. Te plictisesc. Totuşi poate că vrei să te mai joci cu mine..

Dan tacu, scormonind cu degetele picioarelor nisipul malului.

— Cu o condiţie...

— ?!

— Să nu-mi mai comanzi !

— Adică să fii tu şeful ? se posomorî Viorel. Apoi murmură : Tu nici nu ştii să comanzi... Eşti...

— Dacă nu primești, plec și gata ! i-o aruncă Dan hotărît.

Tăcură.

— Primesc, șopti în cele din urmă Viorel și adăugă cu o vagă speranță : Dimineața ai să comanzi tu, iar după-masă...

— Tu ?

— Îhî... O să fim doi căpitani, căpitanii stației de radio „X".

Dan oftă, dar căzu la învoială. Și cum era după-amiază, Viorel își umplu pieptul cu aer și, cu glasul grav, ordonă :

— După mine, soldat !

TAINA ASCUNZĂTORII

Seara se furișa peste tot, se prelingea ca o cerneală neagră. Liliecii își începură zborul, desenînd în văzduh zigzaguri amețitoare, iar broaștele concertau într-un crescendo exasperant.

Viorel, rămas căpitan, dădea comenzi scurte, aspre : „Tîrîș, marș !" „Salt înainte !" și unicul soldat, Dan, executa supus. Doar în gînd mai chema sfinții, dracii și odraslele lor. Acceptase să împartă comanda cu Vi-

orel și nu mai avea încotro. Abia la marginea poienii găsi tăria să protesteze :

— Unde naiba mă cari ?

— Psst ! duse Viorel degetul la buze. În misiune de recunoaștere...

— Dar bine, mă...

— Fără „mă", soldat !

— Dar bine... căpitane, explică-mi măcar ce trebuie să „recunosc" !

— Că ești prost !

Dan sughiță. După un timp, Viorel vorbi :

— Vezi claia aceea ?

— O văd, că încă n-am chiorît, pufăi, supărat, Dan.

— Eu mă duc înainte. Tu rămîi să veghezi. După ce voi pătrunde în claie, pornești după mine.

Dan scutură capul :

— Cum o să pătrunzi în claie ?

— Pe ușă.

— Mă tem că ai febră, căpitane !

Viorel zîmbi :

— Sînt și clăi cu uși. Ai să te convingi.

Și, spunînd aceasta, făcu o demonstrație de salturi strategice, încît pur și simplu își uimi subordonatul. În cîteva clipe ajunse la claie. Se odihni puțin, rezemîndu-și capul de fîn, apoi o înconjură cu atenție. „Nu, nu are nici o ușă. Atunci de unde au ieșit ?" Dădu să se ridice, să-i facă semn lui Dan, dar se răz-

gîndi. Pipăi iarba din jurul clăii. „Aha, aici sună ceva. Mîna i se agăţă de-o sîrmă groasă, îndoită sub formă de T. „Asta este !“, spuse triumfător. O ridică şi o dată cu sîrma se deschise o uşă mică, acoperită cu iarbă. Îl izbi un miros de pămînt încins. Curentul de aer care venea de dedesubt se împrospătă repede şi băiatul se strecură înăuntru. Intrarea în ascunzătoare era îngustă şi înclinată. Cîteva trepte coborau spre o galerie întunecoasă. Viorel auzi ţipătul unei cucuvele trezită din somn şi şovăi. Se gîndi la primejdii. „Dacă noaptea aici îşi caută adăpost şerpii ?“ Dan îl aştepta şi nu mai putea să dea înapoi. Păşi încet. O treaptă... două... trei... Atinse cu piciorul ceva moale şi se cutremură. Chiar atunci, la gura ascunzătorii, Dan tună :

— Viooreeel ? ! !

— Ce ţipi ?

— Unde eşti ?

— Aici. Dă-mi lanterna şi vino după mine !

Dan aprinse lanterna lui minusculă, cu acumulator, de care nu se despărţea niciodată şi, mascîndu-i farul cu palma, o întinse în întuneric.

— Calcă cu grijă ! bîigui Viorel, simţind cum îl trec fiorii.

— Luminează-mi !

Viorel îndreptă lumina într-acolo. O broscuţă verde-cafenie, cu ochii măriţi de groază, aştepta nemişcată trecerea pericolului.

— Sărăcuța ! făcu Viorel cu părere de rău. Am speriat-o tare, mai spuse, vorbind cu broasca mai mult ca să-i dovedească lui Dan că nici nu-i păsa de ceea ce-i aștepta mai încolo.

Dan, sufocat de emoție, întrebă iar :

— Unde naiba mă cari ? !

— La cuibul șerpilor, se grozăvi el și șopti cu o spaimă prefăcută : Uite un piton !

Dan se întoarse spre ieșire cu inima împietrită. Viorel însă rîdea cu poftă :

— Așa carte știi tu, mă ? Pitonii trăiesc la noi ? !

Rușinat, soldatul se întoarse și nu se mai dezlipi de căpitan. Viorel înainta. Numai el știa cum îi bătea inima. Culoarul îngust se răsuci în spirală și-i îndreptă spre o ușă scundă din plastic, deasupra căreia scria cu litere din sîrmă îndoită : „Tăcere ! Imponderabilitate".

— Știi ce înseamnă asta ? întrebă Viorel cu vocea stinsă și, fără voia lui, tremurată.

— Im-pon-de-ra-bi-li-ta-te ! silabisi Dan. Nu, nu știu ce vrea să fie.

— Nici eu. Deschide odată...

— Deschide tu.

— Îți ordon, soldat !

În liniștea care se lăsă, Viorel auzi clănțănitul dinților lui Dan și-l cuprinse mila. Nu avea nici chef de filozofii, dar se gîndi la cuvintele tatălui său : „Lumea e condusă de două forțe : curajul și sora lui, frica". Își

luă inima în dinți și împinse ușa. Nu cedă. Abia atunci observă o altă ușă mai mare, acoperită cu foițe de plastic de aceeași nuanță. Viorel se apropie și lovi cu pumnul în ea. Spre surprinderea amîndurora se deschise larg și, brusc, se făcu lumină. Pe lîngă pereții strălucitori, tapați de jos pînă-n tavan cu foi de plastic de culoarea marmurei de Ruschița, se aflau orînduite, cu grijă, obiecte dintre cele mai ciudate : piese optice, bobine de diferite mărimi și culori, căști radiofonice, scule de tot felul, hărți necunoscute lor, reviste și cărți de matematică, de astronomie, biologie, mecanică...

— Dane, vorbi Viorel precipitat, cred că am făcut o descoperire extraordinară !

Dan își pierduse graiul. Privea la toate cu un aer de stupefacție și, ca întotdeauna, cu gura deschisă.

— Închide gura...

— Lasă ! se supără Dan.

Viorel își stăpîni năvalnica bucurie care simți că-l umple deodată sufletul și ridică de jos o carte. Citi pe copertă autorul : M.Ardevan. Numele i se păru cunoscut.

— Da... da... făcu el, plimbîndu-se cu mîinile la spate și imitîndu-l pe tatăl său cînd căuta rezolvarea unei probleme complicate. Da... Aha ! își aminti decis. Dă-mi-o ! Dă-mi-o repede !

— Ce ?

— Radiograma !

— A rămas la tine !

Viorel scotoci buzunarele și găsi hîrtia mototolită. O desfăcu, o netezi și citi cu glas tare : „Focul arde în van". Puse degetul pe „în" și citi iar : „Focul arde van".

Acoperi cu un alt deget primul cuvînt și rosti cu entuziasm : „Arde-van !"

Dan nu îndrăzni să rîdă. Își lăți doar fața într-o grimasă caraghioasă.

— Rîzi ca un paricopitat, se burzului totuși Viorel. Ce știi tu, așa se fac toate cercetările ! Uneori niște fleacuri — descifrate, urmărite — te conduc la capătul firului. Postul de radio pe care l-am interceptat astăzi n-ar fi exclus să fie ascuns p-aici, pe undeva. Vezi, poate că aceste căști radiofonice sînt chiar ale șefului...

Dan morfolea ceva în gură ca să și-o poată ține închisă. Nu prea se nimerise cu Viorel la joacă, dar povestea asta cu spionii începea să-l prindă. Se uită la fiecare obiect, la forma circulară a pereților strălucitori, la tavanul în care descoperi o deschizătură de un cot, pătrată, și exclamă fără voie :

— Deștept !

— ?!

— Am spus așa : „Bună ascunzătoare". Ridică-mă să văd ce-i sus !

— Pardon, eu îs căpitan. Ai să mă ridici tu.

Dan se execută.

— Grozav ! spuse Viorel cînd ajunse sus.

— Ce vezi ?

— Draci încălțați cu opinci de fier înroșit, dănțuind pe lîngă o oală enormă în care fierb copiii fricoși. Și mai toți au gurile deschise din care zboară tot timpul zmei cu mii de capete fioroase.

— Lasă prostiile ! Ce vezi acolo ?

— Cerul, mă ! Văd cerul cu toate stelele și luna. Sînt atît de aproape, că le-aș putea atinge cu mîna.

— Trage-mă sus și pe mine !

Viorel găsi o scară de frînghie, pe care o aruncă drept în capul lui Dan.

— Stai, că mă omori ! țipă Dan, pipăindu-și creștetul capului. E fixată bine ?

— Da. Urcă !

— Extraordinar ! făcu și Dan cînd dădu cu ochii de încăperea de sus. Hm, o lunetă...

— Să n-o lovești ! murmură Viorel, fericit, uitîndu-se la prietenul său. Ce zici, să mă întind după lună să rup o bucată ? Poate e de ciocolată ! Desigur, ar rămîne știrbă, reveni Viorel cu seriozitate. Oamenii ne-ar blestema și n-am scăpa de pedeapsa soarelui. Tata spune că luna e mireasa lui și că de miliarde de ani ține hora nunții și că încă va mai ține miliarde de ani. Cînd va avea loc îmbrățișarea lor de foc, noi, pămîntenii nu vom mai exista...

Viorel tăcu, copleșit de legendă. Dan se suci, atinse din greșeală ceva și scîrții o pîrghie. În tavanul boltit

se ivi o spărtură. Înăuntru năvăli aerul proaspăt al nopții, cu murmurul neliniștit al apei de la cascadă.

— Aș tot sta aici, Dane ! renunță Viorel la tonul oficial și răsuflă larg, cu amîndoi plămînii. Stăpînii acestui palat, că palat este, au bilă !

— Au ! recunoscu și Dan.

— Psst ! Ascultă...

— Un sunet de cintezoi.

— De cintezoi ?! Adevărat ? întrebă Viorel.

— De cintezoi ! întări Dan.

— Să fugim !

— De ce ?

— D-aia, că... cintezoii nu cîntă noaptea.

Dan, fără să priceapă bănuielile căpitanului, lămuri :

— Ba cîntă, dacă se trezesc.

Înciudat, Viorel reluă tonul de comandă :

— Execută ordinul !

— Care ?

— Sări odată !

Dan își scoase capul prin spărtură și se văzu în vîrful clăii cu fîn.

— Îmi frîng gîtul...

— Atîta pagubă. Sări !

Pe aproape se auzeau chemări neclare, voci estompate de freamătul copacilor și zgomotul apei. Dan înțelese temerea lui Viorel și bîigui :

— Am căzut în capcană, căpitane.

— Taci și sări, că de nu... îți fac vînt.

Dan sări și îndată se stîrni undeva larmă. Viorel ieși fără întîrziere, alunecă întocmai ca de pe un tobogan, și-l luă pe Dan la zor :

— Du-te înainte ! Mai repede, mă ! Poți să caști și gura, numai să fugi.

În urmă auziră pași grăbiți, crengi rupte și lătratul unui ciine. O luară spre rîu. Fugiră, ca și cum sub tălpi ar fi avut jeratic.

POSTUL „R. 47"

Viorel trase pătura peste ochi și încercă să doarmă. Emoțiile de peste zi și goana nebună prin crîng îl sleiseră. Dar pe cînd somnul își plimba degetele pe la genele lui, o detunătură zgudui geamurile. Sări din pat, ca și cum l-ar fi înțepat cineva. Văzu un fulger biciuind peticul de cer de dincolo de fereastră și se liniști. „Plouă. Cînd ziua e caniculă, noaptea plouă", cugetă și se vîrî iar sub pătură. Somnul însă întîrzia să mai vină. Se dezveli și stătu așa, cu mîinile împreunate sub cap, ascultînd simfonia dezlănțuită a naturii.

Ușa scîrțîi.

— Viorel, dormi ?

— Nu, mamă !

— Ţi-e frică ?

— Aş ! Doar nu-s fetiţă.

— Dormi, băiatule ! Noapte bună !

— Noapte bună ! şopti, şi muşchii feţei se întinseră într-un zîmbet. „Mă crede mic... Ah, dac-ar şti pe unde am umblat astăzi !“

În minte îi reveni ascuzătoarea de pe insulă şi se visă căpitan, acoperit de răni şi de glorie. Se vedea luînd interogatoriul arestaţilor, scoţînd, fărîmă cu fărîmă, adevărul la lumină. Un singur lucru nu-i încăpea în minte : „Ce făceau ei cu o lunetă astronomică ? Urmăreau sateliţi ? În orice caz, insula de pe Someş trebuia pusă sub observaţie...“

Un fulger căzu pe aproape şi o lumină violetă clipi în odaie. Urmară tunete răzvrătite, trufaşe, spintecînd norii cu exploziile lor clocotitoare şi Viorel înşfăcă zdravăn marginea patului. „Doar nu s-a prostit Sfîntul Ilie să ne trăsnească în casă !“ îşi spuse supărat că-i tulbură reflecţiile. Ploaia bătea în geam, implorînd parcă adăpost. „Să stai afară !“ îi strigă în gînd Viorel şi nu-şi mai luă ochii de la pătratul ferestrei în care, ca pe ecranul unui televizor, spectacolul furtunii se desfăşura în plinătatea sa. Crengile arborilor se îmbrăţişau, se sărutau, făceau plecăciuni adînci în faţa mîniei cereşti, frunzele pluteau în văzduh într-o de-

zordine de panică, norii se izbeau între ei cu zgomote înfiorătoare, şi zadarnic tăiau bicele de foc, în dreapta, în stînga, că nu izbuteau să potolească stihia.

„Antena staţiei ! îşi aminti Viorel şi se îmbrăcă în grabă. N-am făcut pămîntare.“ Ieşi fără zgomot pe culoar şi urcă, cu paşi de pisică, treptele podului. Dar ploaia se potoli, furtuna încetă, rostogolită de vînt la celălalt capăt al oraşului. Viorel apăsă, ca din joacă, pe clapa de contact. Un pocnet scurt şi tuburile electronice începură să rumenească. Îşi puse, aproape mecanic, căştile. Manevră cîteva butoane, la întîmplare. „Ti-ti-ti-ta... ti-ti-ti-ta...“ sună deodată în urechi semnalul atît de cunoscut : „Atenţiune, transmit !“ Căută la repezeală un creion şi hîrtie. Semnalul se repetă şi, într-o avalanşă de sunete lungi şi scurte, curse o radiogramă din care Viorel nu pricepu nimic. Notă însă întregul mesaj. Corespondentul necunoscut ceru, la urmă, trecerea pe recepţie audio.

— Aici R.47 ! Aici R.47 ! Răspunde-mi cum auzi ! Răspunde-mi cum auzi !

— Vioreeel ! auzi strigătul mamei şi băiatul închise repede staţia.

— Cobor acum...

Intră în camera lui şi — după ce se încredinţă că mama s-a culcat — se aşternu pe treabă. Lucră mult, încordat. Textul recepţionat suna astfel :

17

„QRN (în codul Q înseamnă · «Sînt deranjat de paraziți atmosferici»). Transmit la aceeași oră. Trăiască tata Morse“. Mesajul continua cu o înlănțuire de fraze stupide : *„Nabucodonosor a existat, mă ! Glorie gloriilor voastre. Adevăr spun. Bum, bum, bum. Trag hățurile pintenogilor mei. Da, da ! E adevărul meu. Cînt totdeauna. Totdeauna ! Pic, pic, tra-la-la, vălelei ! Stop. Hi-hi, frumoșilor, frumoșilor mei ! Stop. Răsune tot și pe pămînt. Cîmpiile, pădurile. Da. Stop !“*

— Sfinte ! exclamă Viorel cu glas tare. Ori eu m-am scrîntit, ori ăla transmite direct din balamuc !

Reciti și iar reciti hîrtia, apoi se trînti pe pat și adormi pe loc.

IN CĂUTAREA LANTERNEI

Dimineața se arătă frumoasă, calmă. Nici un nor, nici o pală de vînt. Soarele bătea cu degete lungi, trandafirii, în geamul lui Viorel și băiatul, somnoros încă, se întreba cît o fi ceasul.

— He-heei ! îl auzi pe Dan afară, în grădină.

— Ce țipi ? Te crezi cocoșul cartierului ?

— Te aștept de-o oră, mă !

Viorel se trezi de tot.

— Ce spui ? De-o oră ?

— Da. E nouă și jumătate. Am venit să te iau... Știi, cred că ne-a rămas lanterna pe insulă.

— Mda ! Cînd am fugit, am scăpat-o undeva...

— Vii ?

— Stai să mă îmbrac !

Își luă pantalonii de baie, trase în picioare sandalele și sări în grădină. Pe drum îi arătă prietenului său hîrtia cu ultimele semnale recepționate :

— O nouă radiogramă... și tot atît de încurcată.

— Curios !

— Încearcă să-i dai de capăt, că eu n-am priceput nimic. Naiba știe ce post e și cui transmite bazaconiile acestea !

— Întrebarea e dacă sînt bazaconii. Dar dacă la mijloc se află un cifru ? făcu de data asta Dan grav.

Viorel repetă, în gînd, ultimul cuvînt. „Nu-i prost grăsunul meu !"

— La ce te gîndești ?

— La cifru. O să-l rog pe tata să mă inițieze.

— Numai să vrea. Astea sînt secrete...

— Aș ! E o simplă chestie de convenție între corespondenți.

Tăcură. Ce rost avea să se contrazică ? Merseră în tăcere pînă la rîu. Insula, cu pădurea de plopi și sălcii, părea un uriaș cu pletele răvășite de vînt.

— Să trecem pe aici.

— Ia-o înainte.

Ajunşi pe insulă, ocoliră pădurea şi pătrunseră în poiană exact pe unde fugiseră în ajun. Era o linişte profundă ; în jur, nici ţipenie. Îşi ţineau răsuflarea, de teamă să nu se trădeze. Şopîrle mărunte alunecau prin iarba umedă. Ici-colo, muşuroaie proaspete, aducînd cu nişte căciuli fumurii, împestriţau pajiştea. Păşeau încîntaţi prin minunata poiană şi numai lanterna pierdută le mai amintea de pericol.

— Uite-o ! strigă Dan.

— Poftim ? căscă Viorel, care nu se săturase de somn.

— Lanterna... Calci pe ea !

— Uf !

— Psst ! Auzi ?

Un sunet de cintezoi ţîşni de undeva dintre copaci.

— Fugi ! Să fugim !

Iarba părea acum mai înaltă şi-i împiedeca, silindu-i să fugă în salturi. Dan lovi cu piciorul un muşuroi şi se făcu ghem. Gemu de durere şi Viorel se văzu nevoit să-l ridice.

— Ce-i ? Joci fotbal ?

— Priveşte înapoi ! făcu speriat Dan.

Se apropiau trei călăreţi pe un singur cal în spume.

— Ne-am ars ! adăugă, sfîrşit.

— Fără panică, Dane, îşi recăpătă Viorel stăpînirea de sine. Să nu-şi închipuie că sîntem nişte fricoşi, adăugă el, aşezîndu-şi braţele în şolduri.

— Tu fugi ! Poți fugi !
— Nu te las singur.
— Fugi odată ! Îți ordon !

Da, conform înțelegerii, Dan avea dreptul să-i ordone. Viorel îl lăsă și alergă spre rîu mai departe. Fugea doar pentru că primise ordin, fără nici un chef. Doi călăreți săriră din goana calului și se avîntară în urmărirea lui Dan. Al treilea dădu pinteni calului și, înconjurînd poiana, îi ieși în față.

— Stai !

Viorel ridică privirea. Sus, pe calul în spume, ținîndu-se cu amîndouă mîinile de coama împletită cu panglici roșii, trona o fetiță. O recunoscu îndată. „Nu mă pot lăsa prins tocmai de o fată", își spuse și se repezi spre crîngul de sălcii. „Să încerce să mă ajungă printre copaci !" Nu izbuti însă să facă nici zece pași, că fata, sprintenă, descălecă și-l ajunse.

— Oprește ! îl somă aceasta.
— Am ordin să fug.
— Stai, dacă-ți spun ! insistă fata și se agăță de el.
— Las-că mă opresc eu, dar nu aici.

Se apropiau de rîu. Someșul sclipea printre sălcii. „Îți fac o băiță, domnișoară, și tot scap", gîndi Viorel și iuți pașii. Dar fata îl opri cu toată forța în loc și băiatul nici nu-și dădu seama cînd o lovi în față, o lovi atît de puternic, că o văzu căzînd grămadă pe prundiș. Nu mai fugi. Se opri la cîțiva metri și se așeză pe o piatră. Un

minut, poate mai mult, se priviră în tăcere. Apoi fata se ridică, îndepărtă cu un gest mașinal părul căzut peste ochii ei mari, negri, și-i spuse :

— Ai un pumn grozav !

Viorel roși. I se păru că mîinile sînt corpuri delicte și le ascunse la spate.

PRIZONIER DE BUNĂ VOIE

Dinspre poiană răsună un nechezat prelung. Tropotul calului care se apropia îl făcu pe Viorel să tresară. Ar fi putut încă să fugă, să se salveze înotînd. Ce-l ținea pe loc ? Faptul că Dan era prizonier ? Spiritul de bravadă ? Nu știa nici el ce anume, dar stătea neclintit, gata să înfrunte primejdia.

— Icaar ! Eridaan ! strigă fata. Sînt aici !

Cei doi băieți se opriră la cîțiva pași de rîu, lîngă ei.

— A fost făcut inofensiv, raportă Icar, referindu-se la Dan, și-și scoase pieptul în afară.

— L-am închis în „camera tăcerii", adăugă Eridan.

— Ai gura spartă, Eridan ! se supără fata.

— Ei, arestați-mă, luați-mă prizonier, poftim ! interveni Viorel.

— Are minte, constată Icar. Socotește că în doi evadarea e mai ușoară.

— Luați-l de-aici ! spuse calmă fata, și Eridan, descălecînd fulgerător, se repezi la Viorel.

— Mă predau, făcu Viorel, ridicînd brațele, dar în clipa următoare trimise un pumn precis în omoplatul lui Eridan, care se răsuci ca un șurub.

Viorel, speriat că va cădea în apă, îl sprijini.

— Să-ți iei toiag, bătrîne, îi șopti batjocoritor.

Fata, în ochii căreia sclipi o undă de admirație, își înmuie vocea :

— Dacă nu sînteți hoți, n-aveți de ce vă teme. Vom face cercetări. Și către Icar : Voi porniți înainte. Prizonierul rămîne sub escorta mea.

Eridan plecă cu Icar. Fata încălecă și-l invită pe Viorel alături. Băiatul, care nu călărise pînă atunci, eziță.

— Urcă, Halley e cuminte, deși poate să zboare ca o cometă.

Viorel, după ce băieții se îndepărtară, încercă să încalece, făcîndu-și vînt, dar nu izbuti decît să escaladeze animalul. Alunecă pe partea cealaltă și scuipă.

— Pfui, că are o streașină !

Fata nu-și putu reține rîsul. Rîse cu poftă.

— Înțeleg să încalec un cal, dar asta-i o cometă ! se scuză Viorel și-o porni pe jos, spre poiană.

— Așteaptă-mă ! Halley știe să se întoarcă și singur. Intrară în crîng.

— Mă cheamă Mira, spuse fata după un timp, cu simplitate. Pe tine ?

— Viorel.

— Și mai cum ?

— Ardevan, minți el.

Mira tăcu. După cîțiva pași, atinse cu mîna umărul băiatului.

— De unde-mi cunoști numele ?

— Cum ?! se miră Viorel. Tu ești Ardevan ? Scrii cărți ?

— Ah, nu, tata. El e savant. Dar de unde știi de carte ?

Viorel o privi vinovat. Mira întrebă repede :

— Citești cărți de astronomie ? Te pasionează ?

— Îhî ! făcu băiatul.

— Ai citit și despre noua ipoteză privind canalele de pe Marte ?

— Care canale ? se trădă Viorel, dar Mira luă nedumerirea lui drept spirit.

— Ești simpatic.

— Chiar și după... pumnul acela ?

— Chiar.

— Atunci înseamnă că pot să-ți cer un favor.

— Depinde care.

— Să-mi eliberezi căpitanul.

— Întîi să cercetăm în ce împrejurări ați ajuns pe insulă. Doar știți că accesul străinilor este interzis !

— Interzis ?

— E zonă de protecție sanitară. Ș-apoi...

Înghiți în sec. Viorel își dădu seama că fata nu avea voie să spună mai mult, însă insistă :

— Și-apoi ?

— Dă-i drumul înainte ! se supără fata de propria ei limbuție.

BANDA DE MAGNETOFON

Ușa se deschise larg.

— Ce mai vreți ? V-am spus că nu-l cunosc pe Deimos și nu sînt hoț ! sosi dinăuntru glasul lui Dan, și Viorel înțelese că — în lipsa lui — căpitanul fusese interogat de cineva.

— De ce țipi ? îl întrebă o voce blîndă. Sînt adînc convins că nu l-ai cunoscut pe Deimos și nu ești hoț, mai spuse, cu o ușoară ironie, Viorel.

Dan, recunoscîndu-i vocea, sări ca o minge :

— Ce bine că te-au prins !

— Așa... care va să zică, se îmbufnă Viorel.

— Nu de aia mă bucur, nu ! Ardeam de nerăbdare... să... Înghiți în sec. E îngrozitor să fii singur.

Viorel înțelese că Dan a plîns. Murmură :

— Fii liniştit, căpitane ! Am venit după tine. Numai un ticălos îşi poate părăsi prietenul în situaţii grele.

Cuvintele acestea avură asupra lui Dan un efect miraculos. Redeveni un căpitan mîndru şi-şi îmbrăţişă prietenul cu reţinere.

— Să plecăm ! Pe drum îţi povestesc tot.

— Încă nu putem. Mira face cercetări.

— Ce fel ? Care Mira ?

— O fată. O s-o cunoşti.

— Înţeleg. Te-ai lăsat prins de-o fată, spuse dezamăgit Dan.

— Nu m-a prins. Am venit singur.

— Adevărat ? Numai că ei se tem, după cît am priceput, de un oarecare Deimos.

— Şi pentru ce ?

— Habar n-am. Ştiu numai că echipajul acestei cosmonave a depus jurămînt să ţină în cel mai mare secret toate datele privind construcţia rachetei, funcţiile membrilor, programul de antrenament, data startului către Marte...

— Ha-ha-ha-ha-ha ! rîse Viorel. Cu o „rachetă" ca asta vor ei să zboare în Marte ?

— Ai să faci amigdalită, auzi vocea Mirei, calmă, transmisă printr-o portavoce.

— Am fost auziţi ! se alarmă Dan.

— Firește, vorbi Mira. Veniţi în cabina de comandă.

Viorel şi Dan ieşiră de la arest şi, însoţiţi de-o santinelă, îşi făcură apariţia în prima încăpere a navei.

— De furat nu ați furat nimic, începu Mira. Îngăduiți-mi atunci să vă întreb : Ce gînduri v-au purtat încoace ?

Încurcați, băieții ridicară din umeri.

— Răspunde, căpitane ! se întoarse fata către Dan.

Ceasul-cronometru de pe peretele navei arăta ora prînzului și Dan, ușurat, spuse :

— Nu sînt eu căpitanul.

„E laș, gîndi Viorel. Pînă la ora 12 mai sînt treizeci de secunde."

— Viorel, ridică Mira ochii ei uriași, de tăciune, obișnuiești să minți ?

— Să mint ? Ce nevoie aș avea ? Pînă acum a fost căpitan Dan.

— Cum vine asta ?

— Simplu, dimineața comanda o preia el, iar după-masa, eu.

Mira oftă. Șopti :

— Complicat sistem de conducere ! Și căpitanii cui sînteți ?

Băieții schimbară priviri. Viorel răspunse :

— O întrebare la care încă nu putem răspunde.

— Cunoașteți acest loc mai de mult ? continuă Mira interogatoriul.

Viorel șovăi. Găsi prilejul să-și pună prietenul la încercare.

— Tu, Dane, ai mai călcat pe aici ?

Dan își mușcă buza, dar, după o clipă de cumpănă, dădu din cap, negînd.

— Eu l-am adus ! recunoscu Viorel. Dar aș putea foarte bine să mint.

Mira rîse numai din ochi :

— Icar, adu-mi magnetofonul ! ceru ea cu autoritate. Dumnealui crede că pe la noi poate umbla cineva fără urme.

Icar răsări cu un mic aparat portabil. Apăsă un buton, lăsă banda să se scurgă, apăsă pe un alt buton și se auzi deodată : „Dane, cred că am făcut o descoperire extraordinară !“

— Ei, ce aveți de spus ?

Băieții, impresionați, tăcură. Mira, triumfătoare, comandă :

— Adunarea echipajului !

INVESTIGAȚIILE MIREI

Echipajul „Rachetei albe“ hotărî punerea lor în libertate. Viorel, în loc să se bucure, avu sentimentul unei concedieri. Cîteva zile nu-și găsi locul. Într-o după-amiază, pe cînd făcea cumpărături mamei, observă în apropiere o fetiță blondă, cîrnă și pistruiată, într-un

cuvînt nostimă, care i se păru grozav de cunoscută, dar nu-şi aminti nicicum de unde. Seara văzu fetiţa din nou, la croitor, în vecini, şi se întrebă dacă nu era una şi aceeaşi care apăruse lîngă Mira. Gîndul că ar putea fi urmărit îi plăcu. Un surîs îi înflori pe buze şi-şi spuse: „Nu se pricep. În contrainformaţie nu se coase nimic cu aţă albă!“ A doua zi Dan sosi gîfiind şi, ca de obicei, ţipă sub fereastra camerei lui :

— Vioreeel !

— Ce ai ? îşi luă în primire prietenul cu un ton care s-ar fi putut traduce cu : „Te doare burta ?“ Sau „Îţi iese măseaua de minte ?“ Dan era însă la ora aceea de dimineaţă investit cu toate puterile de căpitan şi se grăbi repede s-o dreagă : Ştii, o cîrnă se ţine după mine. Mă tem... căpitane, că am încurcat-o !

Bondocul rîse. Găsi momentul să-l imite pe Viorel, făcînd chiar mina lui caracteristică :

— Ai încurcat-o ! Se ţin cîrnele după tine şi tu... soldat — rosti cuvîntul cu destulă emoţie — intri aşa, cu totul, în panică. Nu cumva i-ai căzut cu tronc ?

— Aş ! se apără Viorel, cu gestul cu care alungi o muscă.

— Atunci să ştii că nici eu nu i-am căzut cu tronc !

— Cum ? Şi pe tine te-a urmărit ?

— Îhî ! îşi trase nasul Dan. Oare cine o fi cîrna ?

Viorel se gîndi din nou la prima lui vizită pe insulă, cînd apăruseră din claia cu fîn cele două fetiţe, şi spuse repede :

— Hai !

— Unde ?

— În recunoaștere.

Bondocul își scutură zulufii. Pufăi :

— Nu, nu recunosc că-s prost ! Ș-apoi... un căpitan a fost dintotdeauna mai deștept ca un soldat. Își umflă pieptul cu aer... Ascultă, soldat, comanda la mine... pe fereastră salt !

Viorel se execută rîzînd și — luîndu-l apoi de mînă pe căpitan — alergă la rîu. Apa era călduță, plăcută. Pe insulă totul părea pustiu. Se cufundară în desișul de sălcii și plopi și ascultară. Tăcere. Se strecurară încet pînă aproape de marginea poienii, cînd deodată, în spatele lor, vuiră copacii și avură impresia unei capcane. Priviră speriați înapoi, dar nu-l văzură decît pe Halley care fornăia surprins de vizitatori. Calul se apropie de ei fără nici o teamă ; dimpotrivă, li se păru nițel obraznic. Viorel dădu să-l mîngîie, dar copitatul se burzului rău și-l amenință cu niște dinți mari, galbeni.

— Își rîde de tine ! spuse Dan cu aerul unui căpitan curajos, însă în clipa următoare îl apostrofă și pe acesta cu un nechezat prelung. Fără voia lor, copiii se văzură împinși din desiș tocmai în zona cea mai deschisă a poienii, de unde puteau fi ușor observați. Nu avură timp să mai reflecteze la ce se petrecuse, că vocea Mirei,

amplificată de portavoce, îi chemă din direcția ascunzătorii :

— Hei, voi căpitanilor, poftiți aici !

— Ne-a dat gata calul, murmură Dan.

Se supuseră fără să li se repete somația. În interiorul „Rachetei albe", căci așa spuneau copiii clăii de fîn, totul strălucea de-o lumină puternică, și Viorel, în loc de bună ziua, întrebă curios :

— Curentul electric vă vine de la vilă ?

O fată chioti. Viorel o privi cu luare-aminte. Avea părul strîns coc și ochii albaștri, foarte vii. Recunoscu fără greutate în ea pe cîrna care îl urmărise. Îl înghionti pe Dan și-l întrebă în șoaptă :

— Asta era ?

— Chiar ea !

În clipa aceea Mira le zîmbi prietenos, cum zîmbesc oamenii mari în fața naivității copiilor :

— În cosmos curentul se obține cu ajutorul bateriilor solare...

— Bine, asta va fi în cosmos, se încăpățînă Viorel, dar aici de unde vă vine energia electrică ?

— Și aici tot baterii solare folosim.

Impresionat, Viorel schimbă o privire cu căpitanul său, care-și uită, de mirare, gura căscată. Fetița cîrnă și pistruiată chioti iar, în timp ce Icar, Eridan și un băiat mai înalt, deșirat pe care îl numeau Gauss, tre-

cură, invitați de Mira, într-o cabină alăturată. Cei doi vizitatori și cîrna, probabil santinela lor, rămaseră în așteptare.

CONTRAINFORMATORI PE RACHETĂ

Ceasul-cronometru bătea secundele, minutele, topind, în rezonanțele sale solemne, timpul.

— Prieteni, vorbi Mira, adresîndu-se membrilor echipajului, după ce reveniră în cabina de comandă. Pe oaspeții noștri i-a adus întîmplarea, curiozitatea, sau — cine știe ? — un scop ascuns, necunoscut nouă. Dar nu asta are importanță. Le voi dezvălui, ca semn de încredere, scopurile noastre.

Icar bîigui :

— Unor dușmani ?

— Dușmani ? mișcă Mira sprîncenele ei subțiri, arcuite ca două semne de întrebare. Dacă-i vom trata ca dușmani, ne vor urî... și într-o bună zi se vor întîlni cu Deimos....

Viorel trase aer în piept. Logica fetei îi umplu ființa de un simțămînt ciudat, neîncercat decît în rarele clipe cînd tatăl său, inginerul Pavel, îi povestea episoade eroice din viața lui.

— Hotărăşte singură, profesore-comandor. Îţi îngăduim ! răsunară cîteva glasuri.

— Bine, prieteni ! se învoi Mira.

„Aha, cugetă Viorel, profesorul-comandor trebuie să fie... «profesorul». Dar copilul ? Cine era copilul ?“

— Dane, şopti tovarăşul său, mi se pare că am dat de aţă.

— Ce aţă ? întrebă Dan, dar se dumeri îndată. Aha, de fir... Spune-mi !

— Ce întrebare stupidă ! Aici ?

În clipa aceea, Mira îşi îndreptă privirea spre oaspeţi :

— Viorel, jucăm cu cărţile pe faţă. Noi îţi dezvăluim cinstit taina rachetei, iar voi ne mărturisiţi gîndurile care v-au purtat încoace, cine sînteţi şi ce misiune aveţi.

— Dar bine, profesore-comandor, prinse glas Viorel, schimbul nu e prea scump ? Iată tot ce vă putem oferi ! Sîntem doi căpitani, căpitanii staţiei de radio X. Atît. Nu comandăm pe nimeni şi nu ne comandă nimeni.

Mira rămase pe gînduri.

— Nu aud decît confirmarea a ceea ce ştim. Şi cum aţi ajuns aici ?

— Aşa.

— Aveţi o staţie de radio ?

— Da. Dacă ne primiţi...

— Eşti nebun ? îl întrerupse Dan. Să fim sub comanda unei fete ?

Viorel se uită la ceas. I-o reteză :

— Sînt căpitan și eu decid ! Crezi că pe o cosmonavă nu vor trebui radiotelegrafiști ?

— Stați, nu vă certați ! îi potoli Mira. Echipajul nostru este complet. Și, de altfel, noi toți cunoaștem radiotelegrafia.

— Toți ? Chiar toți ?! se miră Viorel, iar Dan pufni :

— Serios ?

— Fiecare din noi cunoaște trei-patru profesii. Iată-l, de pildă, pe Eridan. El este medic, astrobiolog, arheolog și chimist. Noi nu ne jucăm de loc. În anul 2000, adică la vîrsta cînd vom fi maturi, vom zbura spre Marte. Pînă atunci învățăm, ne antrenăm...

— Care va să zică nu ne primiți ! murmură cu adevărat întristat Viorel.

Dan își privi prietenul și se frămîntă :

— Contrainformatori precis că nu aveți la bord ! tună el după un timp, înciudat. Noi ne pricepem... Am...

Își mușcă limba. Mira îi zîmbea atît de ironic, că-i pieri graiul.

Viorel se bucură de ideea lui Dan și o susținu :

— Nu e de rîs. Păcat că nu v-ați gîndit la asta. Dacă cineva, să zicem un om rău, sau mai mulți oameni răi, s-ar opune planurilor voastre, ce-ați face ? Pe Marte poate că nu veți avea nevoie de contrainformatori, dar aici... aici...

Mira nu mai zîmbi.

— La ce te referi ?

Viorel scoase prima radiogramă recepționată și i-o întinse. Fata citi cu glas tare :

„Să începi cu I. Copilul să-i predea lecții profesorului. Focul arde în van".

Viorel explică :

— „I" ar putea să fie Icar. „Profesorul..."

Mira tresări :

— Dacă tai cuvintele „focul" și „în", mai adăugă Viorel, ai să vezi că iese... Ardevan.

Ceasul-cronometru bătea secundele, minutele, și sunetul, amplificat, căpătă rezonanțe tot mai tulburătoare.

UN EXAMEN CU EMOȚII

Mira și membrii echipajului „Racheta albă" rămaseră de data asta în cabina de comandă, să ia o hotărîre, iară Viorel și Dan fură conduși provizoriu în „camera tăcerii".

— Ascultă, Dane, crezi că or să ne primească ?

— Fără îndoială . N-ai văzut în ce încurcătură i-am pus ?

Viorel nu avea astîmpăr. El, în afară de radiotelegrafie, nu se pricepea la nimic. Expresiile atît de obișnuite în gura Mirei — „astrobiologie", „arheologie" —

îl ameţiseră, îl furaseră cu totul. S-ar fi cufundat cu plăcere şi în studiul „canalelor marţiene“ sau naiba ştie în ce alt studiu, numai să poată căpăta titlul de cosmonaut-profesor-comandor chiar şi secund. Echipajul însă era complet şi nu avea decît să se mulţumească, în cazul cel mai fericit, cu funcţia de contra-informator. Mai mult, era chemat să dovedească în această direcţie aptitudini reale. Se gîndi că va trebui să cîştige încrederea echipajului şi atunci va fi admis poate la antrenamente. Nu voia să se ştie mai prejos ca Eridan, ca Icar, ca Venus, cîrna care-i păzea la uşă, ori ca şi Gauss cel deşirat.

— Ei, căpitanilor! auziră un glas prin portavoce. Poftiţi la profesorul-comandor!

În cabina de comandă era tăcere. Chipurile micilor cosmonauţi erau serioase, grave. Doar portretele unor cosmonauţi le zîmbeau, parcă complice, din fotografiile mari, înrămate.

— Am hotărît că dacă veţi trece la examen teoretic, începu Mira, o să fiţi admişi la antrenamente, iar după trecerea unor probe de rezistenţă, de voinţă, veţi deveni candidaţi-cosmonauţi, consilieri pentru problemele de securitate terestră ale bazei „Marte 2000“.

Titulatura îi sună plăcut lui Viorel şi nu-l lăsă indiferent nici pe Dan.

— Poate să înceapă examenul?

— Să înceapă ! ridicară ei din umeri, nevinovați.

Icar păși înainte, pesemne fusese numit președintele comisiei, și i se adresă lui Viorel :

— De ce-ți amintește numele meu ?

Elevul se fistîci. Nimic nu-l umilea mai mult în fața altora ca neștiința. Voi să spună „Habar n-am !", dar îi veni o idee salvatoare :

— De niște pistrui... ca niște planete.

Dan pufni în rîs :

— Zece, căpitane ! țipă el. Zece !

Icar se uită în oglindă și constată că avea cu adevărat pistrui. Coborî vocea :

— Nu te primim într-o trupă de măscărici, așa că te rog să fii serios și răspunde !

— Nu pot să răspund.

— Nici tu ? se uită spre Dan care în loc de „nu" sau „habar n-am" își dete ochii peste cap caraghios, încît o făcu pe Venus să sughită. „Hm... Nu-i urîtă de loc, își spuse Dan. Cînd rîde e chiar drăgălașă ! " Și ca să braveze, tună :

— Îmi amintește de-un astru !

— Poate vrei să spui un asteroid, îl corectă Mira.

— Exact ! se bucură Dan.

— Dar despre Eridan ce știi ? se întoarse Icar din nou către Viorel.

— Că-i medic, astrofilolog... (Toți zîmbiră.) Arheolog și chimist.

Venus rîse și rîsul e molipsitor. Atmosfera solemnă se destrămă brusc. Viorel, care nu înțelesese pricina ilarității generale, adăugă :

— Uitasem ! Mai e și gură spartă.

Eridan se ținea de burtă, iar Gauss îl sprijinea să nu se răstoarne. Cînd se liniștiră, Icar îi lămuri :

— Eridan este o stea din vecinătatea soarelui. Se află la numai 15 ani-lumină. Anul-lumină este metrul ceresc.

Viorel, deși jignit, primi explicația cu interes.

— Prieteni, luă cuvîntul Mira, căpitanul Viorel nu vrea să răspundă la aceste întrebări, socotindu-le prea ușoare. E și firesc, doar citește cărți de astronomie.

Viorel se alarmă. Se aștepta la o nouă serie de întrebări, de astă dată... grele, dar Mira continuă :

— Considerăm examenul teoretic trecut. De mîine dimineață veți începe probele „R. V."

„R. V." repetă Viorel în gînd și răsuflă ușurat. Apoi ieșiră afară, rînd pe rînd. Poiana strălucea, unsă cu mierea aurie a soarelui. Cînd rămase numai cu Mira, spuse :

— Îți mulțumesc !

— Pentru ce ?

— Că... mai salvat la examen.

— O ! făcu Mira. Ești modest.

O MISIUNE NEAȘTEPTATĂ

Seara, Viorel urcă în pod și rămase îndelung în fața aparatului, pe recepție. Postul „R. 47" nu se prezenta. În cască vuiau fel de fel de sunete, dar nimic deslușit, inteligibil. Tocmai se pregătea să coboare, cînd vocea cunoscută din ajun răsună tulburătoare :

— Aici, R.47. ! Aici, R.47. Răspunde-mi cum auzi ! Nu auzi bine ? Trec pe emisie Morse.

Și Viorel notă în carnetul stației semnal cu semnal întregul mesaj. Radiograma îi păru și mai încurcată și mai ciudată ca celelalte două. Fără să-l mai aștepte pe Dan se duse dis-de-dimineață la Mira. Fluieră ca un cintezoi și fata se ivi la geam. Îi făcu semn să aștepte. După nici două minute vorbeau liniștiți, ascunși într-un boschet de liliac sălbatic. Făceau planuri, emiteau ipoteze și încercau să ajungă la o concluzie.

— Deimos e șeful „Clubului celor tari", spuse Mira. Noi toți am fost membrii clubului lui, dar l-am părăsit, deoarece noi nu aveam de spus nici un cuvînt, totul hotăra „președintele".

— Altcineva cine vă mai poartă pică ?

Mira rămase pe gînduri, dar nu-și aminti nici un nume.

— Nu prea cred ca Deimos să fi aflat ceva despre „Racheta albă". Ar însemna că avem între noi un trădător.

— Sîntem datori să aflăm totul şi să luăm măsuri de apărare, sublinie Viorel.

— Şi-apoi Deimos nu şi-ar pierde vremea cu radiograme. Şi apoi el transmite personal ordinele. Nu înţeleg nimic din povestea asta cu mesajele recepţionate de tine.

— Deocamdată nici eu.

— E adevărat, continuă îngîndurată Mira, că-i place să scoată castanele din foc cu mîna altuia, ca întotdeauna să iasă basma curată...

— O informaţie care-mi întăreşte bănuiala ! Ce-ar fi să cutreier cartierul, să ascult cu atenţie glasul băieţilor ? Poate-l voi recunoaşte după felul cum îl accentuează pe „r".

Mira rupse o frunză de liliac, muşcă din ea şi se strîmbă :

— De ce să cutreieri cartierul ? Te duci direct la Deimos. E un găligan înalt. Stă pe strada Popa Şapcă, la numărul 2. Te deghizezi, te mînjeşti cu ceva pe faţă şi întrebi de sticle goale, de haine vechi... Duci cu tine ceva de schimbat.

„Grozav ! îşi spuse Viorel. Fata asta mă taie ca agent de contrainformaţii !"

— Dacă scoţi cu bine la capăt misiunea, îl încunoştinţă Mira, te scutim de probele „R. V."

— Nu. Dacă o să vă recunoască cineva mîncați bătaie. Deimos e răzbunător. Nu degeaba poartă porecla asta. L-am botezat după unul din sateliții lui Marte : înseamnă „Spaima".

— Dan se va supăra. O să creadă că vreau să-mi ușurez situația la probe. Trebuie să-l iau.

— Bine ! se învoi în cele din urmă Mira. Merg să vă aduc o bluză, o rochiță veche și o năframă.

Mira fugi spre vilă și Viorel îi urmări pașii repezi, mișcările mlădioase de căprioară și simți ceva plăcut, tulburător și tainic. Deodată cineva îi acoperi ochii cu palmele. Viorel se răsuci brusc și-l recunoscu pe Dan.

— Cum m-ai găsit ?

— După urme.

— Care urme ?

— Ai desfăcut scîndura din gard. Tu nu ieși prin gard decît atunci cînd mergi la rîu.

— Mda... Ascultă, Dane ! Ai să vii cu mine.

— Pardon. E rîndul meu la căpitănie, așa că ai să vii tu cu mine.

Mira se reîntoarse cu hainele vechi și Viorel renunță la ceartă. Îi spuse lui Dan :

— Îmbracă-te !

— Eu? ! se miră Dan.

— Tu.

— Da' bine, mă, cum o să arăt în rochie ?

— Ca un artist !

— Mai bine m-ai îmbrăca în piele de hipopotam ! făcu îmbufnat Dan, dar probă, totuşi, rochia.

— Iha ! rîse Mira. Arată bine ! Ce spui, Viorel ?

— Straşnic !

Dan zîmbi prosteşte şi îmbrăcă bluza, apoi îşi legă năframa pe cap.

— Ei, acum putem pleca.

— Succes ! le ură Mira.

LA „CLUBUL CELOR TARI"

Viorel şi Dan, deghizaţi, porniră spre celălalt capăt al cartierului universitarilor.

— Şi unde zici că mergem ? se interesă Dan intrigat.

— La Popa Şapcă, mormăi Viorel, ascunzîndu-şi faţa de trecătorii curioşi.

— Care popă, mă ? Ce să facem la popa ?

— O să ne spovedim, glumi Viorel, bucuros că-şi poate domina, măcar în acest fel, prietenul.

— Fugi ! Aţi pus voi la cale ceva...

De după colţul străzii apăru profesorul lor de fizică, poreclit Antena, că era înalt şi subţire, care locuia în apropiere. Încercară să se ferească, dar acesta îi zări şi nu mai avură încotro. Merseră înainte nepăsători. Cînd ajunseră faţă în faţă, profesorul îşi duse mîna la frunte :

— Că mîndri v-aţi făcut ! Unde, unde aşa de dimineaţă ?

— Păi... să vedeţi... se bîlbîi Viorel cu urechile roşii ca racul. Mergem şi noi... Ştiţi, jucăm într-o piesă...

— A... Frumos, foarte frumos că vă pasionează şi teatrul, îi lăudă, surprins, profesorul. Vă petreceţi plăcut vacanţa...

— Eşti nebun ! O să povestească la şcoală ş-o să ne întrebe toţi în ce piesă am jucat. De ce-ai minţit ?

— N-am minţit de loc. Interpretăm cu adevărat rolurile principale în piesa „Secretul radiogramelor". N-ai auzit de ea ?

— Nu, ridică Dan din umeri, dar Viorel nu-l putu lămuri, că-l înecă rîsul.

— S-o tăiem de-a dreptul prin grădini! spuse Viorel.

Săriră unul după altul gardul unei livezi şi alergară spre strada care se zărea printre pomi, în dreapta. Nu apucară să traverseze jumătate din livadă, cînd Dan ţipă ca din gură de şarpe :

— Hiii, măăă !

Un dulău mare şi flocos, ciobănesc, îşi înfipse colţii în poala rochiei şi-o smucea cu poftă.

— Mă, nu mă lăsa, măăăă ! îşi imploră prietenul.

Viorel luă un bulgăre de pămînt şi izbi în potaie. Dihania nu se intimidă şi se ţinu scai de pradă.

— Hiii, spurcăciune ! ţipă Dan. Mă dezbraci puşcă ! Hiii !

Viorel socoti că-i mai înțelept să-i împace pe amîndoi. Rupse o bucată din rochie și potaia se îndepărtă fluturînd, cu fală, trofeul.

— De ăsta am scăpat, oftă Dan, dar ce ne facem dacă dăm peste o haită ?

— Întindem pașii !

Ieșiră la drum și merseră pe străzi lăturalnice pînă în cartierul universitar. Se opriră pe strada Popa Șapcă, numărul 2. Casa, dosită pe după un nuc rotat, părea cea mai tăcută din împrejurimi.

— Aici stă Deimos, pricepi ? vorbi Viorel în șoaptă.

— Aha, asta era ! pufni Dan. Și de ce-ai tăcut ? Doar sînt căpitan !

— Ai fost. Acum nu ești decît un actor. De cîte ori să-ți spun ? !

— Cum ? !

— Așa cum auzi ! Nu mai sîntem căpitani, ci consilieri pentru probleme de securitate terestră, atașați pe lîngă echipajul...

O ușă scîrțîi undeva, și Viorel își mușcă buza.

— Haine vechi ! Haine vechi ! țipă, îndemnîndu-l pe Dan să-l urmeze. Lăsară portița larg deschisă ca, la nevoie, să poată fugi și păși spre căsuță. Nu-i întîmpină nimeni. Bătură la ușă.

— Intră ! auziră de undeva, din cu totul altă parte.

Se întoarseră cu fața spre nucul cel bătrîn, care foșni. Cinci capete de funii alunecară de printre ramuri și cinci băieți alunecară pe ele ca niște acrobați de circ.

„Aha, ăştia-s membri «Clubului celor tari», gîndi Viorel. Care din ei o fi Deimos ?“

— Ei, haide, cuvîntaţi ! Cu ce vă putem onora ?

Băiatul care rostise aceste cuvinte — cam agresiv — nu avea mai mult de 11 ani şi părea cel mai debil. Viorel mormăi :

— Cumpărăm haine vechi, sticle goale...

— Cu ce ? Pişţari aveţi ?

— Dăm în schimb cîte ceva.

— Ho-ho ! Obiectele astea ale voastre nu fac doi bani !

— Mai dăm şi o lanternă, adăugă Dan.

— Şi numai pe lanternă ce cereţi ?

— Ştiu eu, o şapcă... uite... ca aceea.

Băiatul care rămăsese rezemat de trunchiul nucului îşi scoase şapca şi o examină. Era nou-nouţă. Suflă un fir de praf de pe cozoroc şi exclamă :

— Mă mir că nu-mi cereţi şi capul ! Auziţi colo, le trebuie şapca mea !

— Să nu fie cu supărare, spuse Viorel, dar noi de aceea am venit să ne tîrguim. Trase aer în piept şi-şi fixă ochii pe cureaua de la pantalonii unui cîrn.

— Are cataramă aurită, degeaba te chiorăşti ! i-o luă înainte cîrnul, şi Viorel — care nici nu dori altceva decît să-i audă glasul — trecu cu privirea la al patrulea băiat.

— Pe isicna ceea, poci dinadins cuvîntul, dau lanterna și lănțișorul...

Membrii „Clubului celor tari" pufniră în rîs. Băiatul cu „isicna" hohoti către ceilalți :

— Țicnit ! Curat țicnit !

— Sau idiot ! i-o replică Dan, jignit.

„Mda, vocea nici unuia nu seamănă, constată Viorel. Și totuși, care o fi Deimos ?" Și în timp ce făcea această reflecție, cîrnul se apropie de Dan și-i ridică, obraznic, bărbia. Dan nu se stăpîni și-l plesni.

— Trîntește-l, mă ! strigară cîțiva solidari. Să învețe minte !

Viorel și Dan se înțeleseră dintr-o privire și, cum poarta era larg deschisă, năvăliră în stradă.

— Hi-hi, ha-ha ! Fug fricoșii ! auziră în urma lor. Uite-i cum fug !

DE UNUL SINGUR

Fugiră cît fugiră, apoi Dan strigă :

— Stai, că nu mai pot !

Viorel se opri. Erau în dreptul Grădinii botanice.

— Să ne odihnim puțin, propuse bondocul cu vădită supărare în glas.

Se întinseră sub un copac, pe iarba catifelată, să răsufle.

— Ce idee ! continuă, mahmur, Dan. La ce naiba a trebuit să mă bagi în sacul ăsta ? Spune !

Viorel tăcea.

— Spune, omule, de ce ți-a trebuit circul ăsta ? Nu mă mai joc cu tine ! M-am săturat și de radiograme, și de spioni , și de...

— Ești liber să pleci unde vrei.

Dan amuți. Se ridică și dădu să plece.

— Nu uita : ideea a fost a Mirei... după mine o idee grozavă, îi mai spuse Viorel, dar ai ratat-o tu.

— Cum... eu ?

— Așa. De ce l-ai lovit pe...

— Pe ăla ?

— Da. În asemenea împrejurări ești silit să înghiți. Tu nu știi să înghiți. Nu ești în stare să te stăpînești. Și acum te pripești...

Dan coborî capul, lipindu-și bărbia de piept.

— Ascultă ce-ți spun: pleci ca un laș, ca un om care nu și-a dus pînă la capăt misiunea, și nu știu cum o să te simți mîine cînd te vei trezi că n-ai unde s-o apuci.

— Îmi găsesc eu prieteni, n-avea grijă!

— Fie! Cînd o să vezi că prietenii tăi nu au un scop precis, un anume țel pe care să-l urmărească cu răbdare și perseverență, o să ne cauți. Tata cinci ani, zi de zi, a

lucrat la o problemă și a făcut o invenție foarte importantă. Dar dacă o singură dată se pripea...

Dan nu-l mai ascultă. Pesemne că mai auzise povestea din gura lui Viorel și plecă. Își scoase rochia, o agăță de-o tufă, iar acum făcea semne caraghioase de adio.

„Te vei întoarce tu, te știu eu", șopti Viorel pentru sine, petrecîndu-l cu o privire tristă.

După ce Dan dispăru dincolo de gardul Grădinii botanice, Viorel închise ochii și se lăsă purtat de gînduri. „Focul arde în van" nu putea avea alt înțeles decît „Ardevan". Se afla, deci, pe o cale bună. Dar cine se interesa de Mira prin radio și pentru ce ? Singurul dușman al echipajului „Rachetei albe" era Deimos. „Da, își spuse hotărît, firul trebuie să treacă pe la el !" Înapoi, la Mira, așa fără nici un rezultat, nu se putea întoarce și, scuturîndu-se de gînduri, porni spre casă.

Îl găsi pe tatăl său în bucătărie, mîncînd grăbit.

— Tăticule, aș vrea să-ți cer un sfat.

— Spune !

— Radiograma pe care ți-am arătat-o s-a dovedit a avea un sens.

— Da ? !

Tatăl se arătă bucuros de perseverența băiatului. Inginerul își privi fiul cu surîsul acela care parcă spune : „Desigur, așchia nu sare departe de trunchi".

— Am încadrat totul într-o ecuație cu trei necunoscute.

— Aha, sper că te-ai convins de utilitatea matematicii ! exclamă tatăl.

— Pînă acum am dezlegat numai o necunoscută.

— Înseamnă că şi celelalte sînt pe aproape, spuse cu fler profesional inginerul. Dă-i înainte !

— Dar cum ? Spune, tată, cum ? Cînd vrei să afli totul despre un om, ce trebuie să faci ?

— Să te strecori neobservat, sau foarte observat, dar mascat, în anturajul lui, sau într-un anturaj apropiat.

Viorel rămase pe gînduri.

— Tu ai încredere în mine, tată ?

— Mai încape vorbă ?

— Aş putea lipsi, să spunem, o săptămînă, de acasă ?

Inginerului i se opri dumicătura în gît. Coborî vocea :

— Ce-ţi umblă prin cap ?

Viorel expuse, pe scurt, planul său. Inginerul izbucni în rîs :

— Din ce cărţi ai mai scos-o şi pe asta ?

— Din nici o carte. Nu văd o altă soluţie.

— De acord. Dar ce facem cu mama ? Dacă află, ne exmatriculează pe amîndoi.

— Îi spunem că plec pentru cîteva zile la ţară, la unchiul Nicolae.

— Mda... Şi după o pauză : Bate palma şi.. succes !

Viorel, vesel, se agăţă de gîtul tatălui său şi-l sigilă pe faţă cu un sărut răsunător.

VARUL DIN BUCUREȘTI

Peste două zile, trecătorii de pe strada Popa Șapcă fură surprinși de înfățișarea neobișnuită a unui băiat: frizură la modă, cămașă scrobită și cravată cu ac strălucitor, pantaloni lungi, călcați impecabil, sandale moderne. Băiatul privea străin casele și întreba din cînd în cînd:

— Familia Turdeanu unde locuiește?

— Turdeanu? A... mai încolo!

— Mersi! făcea băiatul, plescăind din limbă și întreba pe altcineva:

— Locuiește cumva pe strada asta o familie... Turdeanu?

— Desigur. Vedeți la numărul...

Și băiatul mulțumea cu plecăciuni ceremonioase, cărîndu-și mai departe geamantanul etichetat ca după un voiaj internațional. La portița scundă de la casa cu numărul 2 se opri. Zgîlțîi de cîteva ori clanța, apoi, văzînd că nu-i răspunde nimeni, intră. Auzul lui fin recepționă un șuierat lung, a mirare. Din nucul bătrîn, rotat cădeau într-una, ca niște fulgi, coji de semințe de dovleac.

— Dumnezeule, spuse băiatul uluit, tataia nu mi-a spus că la țeară mizilicul cade din copaci!

Un rîs înfundat sosi de undeva, de sus, dar băiatul privi spre poartă. Nu venea nimeni în urma lui. Urcă pe geamantan şi bătu la geam, strigînd :

— Tanti Vera !

Sus, în nuc, cineva şopti :

— Clovnul ăsta e vărul meu din Bucureşti ! Îl văd pentru prima oară...

— Să-i tragem o sperietură !

— Start !

Şi, brusc, în jurul băiatului apărură, ca din cer, o droaie de hinduşi. Îl luară la scărmăneală şi în cîteva minute minunăţia de costum i se şifonă într-un hal fără de hal. Dar ceata se linişti şi băiatul, străduindu-se să fie calm, întrebă :

— Familia Turdeanu locuieşte aici ?

— Da. Eu sînt Nuţu, spuse o figură nouă de pe care ironia se putea aduna cu lingura.

— Vino să te îmbrăţişez, dragă vărule ! exclamă băiatul, făcînd un pas înainte spre Nuţu.

Acesta îşi întinse braţele, oarecum ruşinat, dar vărul din Bucureşti îl înşfăcă zdravăn şi printr-o sucitură bine calculată îl doborî la pămînt. Pe cînd Nuţu sta să priceapă ce se petrece cu el, băiatul se adresă hinduşilor :

— Dacă nu-mi sărutaţi mina, vă pun să i cîntaţi prohodul !

Hinduşii schimbară priviri şi — neputînd să înţeleagă prin ce miracol a fost doborît cel mai tare dintre ei — trecură supuşi să-i sărute mîna.

— Idioţilor ! Ce v-a apucat ? Vă temeţi de clovnul ăsta ? îşi veni Nuţu în fire.

„Bucureşteanul" îl domoli însă printr-o nouă lovitură tot atît de bine calculată, care stîrni stupoare.

— Şi-acum, spuse băiatul, schiţînd un surîs, să facem pace. La noi, la Florească, mi se spune Phobos, adică „Groaza".

— Doar Marte mai lipseşte ! se miră Nuţu.

— De ce ? Ţi se spune cumva... Deimos ?

— Exact. Porecla mi-a scornit-o fata profesorului Ardevan.

— A, da, a scris cartea „Marele astru", nu ?

— Uho !

— Stai, nu spune „ditaimai savantul", îl opri Viorel, căci el era bucureşteanul. De fapt eu nu dau doi bani pe astronomie. Campion olimpic la aruncări vreau să mă fac, Nuţule !

— Tiii ! făcură hinduşii fără să priceapă aluzia.

— Băieţi, se ridică Deimos împăciuitor. Conform tradiţiei „Clubului celor tari" cel mai puternic trebuie să devină preşedinte. Şi tu ne-ai dovedit că eşti cel mai tare .

— Să-l alegem ! strigară hinduşii.

Viorel sughiţă mulţumit, dar protestă :

— Nu rămîn la voi decît cîteva zile. Așa că...

— Nu-i nimic. Vei fi președinte de onoare.

Și hindușii, cuprinși de veselie, alergară la butoaiele cu apă de sub streașina casei. Se spălară de mîlul care le acoperea fețele și urcară iar în nuc. Viorel fu poftit într-un fel de lift care-l urcă comod pînă sus. Aici descoperi o adevărată căsuță suspendată. I se oferi un mic fotoliu din nuiele împletite și după un logos ceremonial se văzu uns președinte de onoare al „Clubului celor tari".

A DOUA NECUNOSCUTĂ

Viorel aflase, fără greutate, că familia avocatului Turdeanu era plecată la mare și că toată casa fusese lăsată în grija lui Nuțu. La început intenționase să locuiască mai multe zile în vila de vizavi, de unde putea observa în voie orice mișcare. Dar cînd lăptăreasa îi spuse că Nuțu are un văr la București pe care nu l-a văzut niciodată, își schimbă tactica. Se întoarse acasă, se echipase corespunzător, și pornise la acțiune pieptiș, cu un curaj nebunesc. Da, avusese dreptate tatăl lui cînd îl învățase : „Vrei o informație ? Adre-

seazã-te unei femei bătrîne. Babele sînt enciclopediile cartierelor".

Era de trei zile oaspetele lui Deimos. Nu-i venea nici lui să creadă că izbutise să pătrundă în „Clubul celor tari". Succesul acesta, după atîtea speranţe neîmplinite, îi dădea o oarecare satisfacţie. Vocea lui Deimos însă nu aducea cu vocea radiotelegrafistului staţiei „R.47". Nici un clubist nu pronunţa pe „r" gutural. Încotro trebuia acum să-şi îndrepte cercetările? Nu se gîndea cîtuşi de puţin la urmările aventurii sale de „vãr". O singură întrebare îi stăruia în minte: Cine este „R.47"? Visa la titlul de comandor-cosmonaut, visa ziua cînd Mira îl va felicita în văzul tuturor pentru serviciile deosebite aduse „Rachetei albe", şi dorinţa de a izbîndi punea tot mai mult stăpînire pe el.

— Ştii, vărule, veni către el Deimos, în seara asta am o trebuşoară, aşa că va trebui să rămîi singurel. Sper că nu te-ai plictisit la noi!

— Ooo, nuuu...

— Pînă mă întorc, nu vrei să faci pe bucătarul?

— Treabă de fată, crede-mă! dădu el a lehamite din mînă. Mai bine mă duc să cinez la un lacto-bar.

— Cum vrei. Servus.

Deimos ieşi. Viorel se îmbrăcă, deschise fereastra şi sări în grădină unde era întuneric. Îl zări pe Deimos lîngă poartă. Aştepta pe cineva. După cîteva minute, lîngă el apăru cîrnul care spuse ceva şi o luară amîndoi

din loc grăbiți. Viorel, din cîteva salturi, fu în stradă. Alergă de la un stîlp de telegraf la altul, de la o poartă la alta, ținîndu-se scai de ei. Aproape de centru, în fața unui bloc-turn, cei doi băieți se opriră. Deschiseră portiera unui „Trabant" și pătrunseră în mașină. Viorel deslușì clar capul unui al treilea băiat, dar nu-l recunoscu. Deimos și cîrnul își plecară capetele și Viorel bănui că ridică ceva. Făcu semn șoferului unui taximetru și sări în mașină.

— Nene, începu cu voce gravă Viorel, te rog du-mă lîngă „Trabantul" de colo și fă-te că ai o pană!

Șoferul făcu ochii mari.

— Te rog, nene! Nu mă întreba despre ce e vorba. Nu pot să-ți spun. Îți plătesc doar. Te rog!

Șoferul ridică din umeri, își frecă un ochi și vîră lîngă „Trabant". Viorel abia avu timp să-și arunce o haină de-a șoferului peste cap. Auzi aceeași voce guturală:

— Aici „R.47"! Aici „R.47"! Răspunde-mi cum auzi! Bine? Președintele ordonă trecerea la acțiune. Copilul e la tine? Mai ești consemnat?

Șoferul se impacientă:

— Ei, făcu acesta, am isprăvit cu pana, haidem!

Lui Viorel îi păru rău, dar ceasul de taxat mergea și fu nevoit să plece. După ce plăti și coborî din taximetru, alergă înapoi spre casa cu numărul 2 de pe strada Popa Șapcă. Voi să intre prin față, dar descoperi că Deimos îl

închisese în casă. „Nu cumva mă bănuiește ? îi fulgeră prin cap. Dacă Dan a trimis o anonimă și m-a trădat ?! Uf ! Dar Dan habar nu are unde mă aflu eu acum !“ Se liniști și se căță pe fereastră. „Va să zică vor să pornească la acțiune. Împotriva cui ? A Mirei, desigur ! Dar cine va deschide lupta și în ce fel ?“

Această ultimă întrebare rămînea în picioare și-l neliniștea. Se gîndi la radiograme recepționate și-și agăță speranța de ele. Trebuiau neapărat descifrate. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Își socoti misiunea de la „Clubul celor tari“ îndeplinită și-și strînse lucrurile. Lăsă „verișorului“ următorul bilet :

„Scumpe Spaimă,

Te rog să nu te... sperii, găsind casa goală. N-am luat decît boarfele mele. Pardon, am mai luat cu mine diploma de președinte de onoare al «Clubului celor tari» și amintirea unor amici teribili. Neavînd încotro, ies pe fereastră.

Cu îmbrățișări și mulțumiri pentru ospitalitate, al tău... Croază“.

MIRA ADUCE O VESTE

Viorel, ajutat de tatăl său, încerca, poate pentru a suta oară, să descîlcească radiogramele stației „R. 47“.

— Nu, la mijloc e un cifru prea complicat și nu vom

putea ajunge la nici un rezultat ! Zadarnic ne muncim capul, spuse inginerul Pavel, şi-şi consolă astfel fiul : Ai lucrat excelent. A treia necunoscută va ieşi singură la suprafaţă.

— Dar pînă atunci se poate întîmpla... cine ştie ce !

Telefonul ţîrîi.

— Eu sînt, auzi Viorel glasul Mirei.

— Profesorul-comandor ?

Inginerul îşi privi fiul şi nu-şi putu reţine un zîmbet. „Profesor-comandor" i se păru o asociaţie de cuvinte cu totul uluitoare pentru vremea copilăriei lui.

— Să vin la tine ? Acum ? Viorel se întoarse întrebător către tatăl său : Pot pleca ?

— E cam tîrziu !

— Nu mă lasă, vorbi Viorel în receptor. Dacă poţi veni tu... Te duce tăticul tău cu maşina ? Te aştept !

— Cine-i dumnealui ?

— Dumneaei !

— E fată ?

— Da, o fată grozavă.

— Sînt convins ! spuse tatăl cu înţeles.

— De unde... eşti convins ? întrebă Viorel, înciudat. Nu ţi-am vorbit niciodată despre ea.

— După cum îţi strălucesc ochii.

Viorel roşi.

— Să nu crezi...

— Nu cred nimic. Eşti doar băiat mare şi ştii să-ţi alegi prietenii. Eu ţi-am spus : Am încredere în tine.

Trecură doar vreo treizeci de minute cînd în antreu se auzi soneria. Viorel alergă să deschidă.

— Ai fost plecat la ţară? întrebă Mira repede, trăgînd cu coada ochiului către bărbatul bărbos care fuma lîngă fereastră.

— Nu. Am fost la „Clubul celor tari". Cum să-ţi spun ? Am devenit preşedinte de onoare.

Mira albi.

— Ne-ai trădat ?

— Aş ! Am descoperit staţia „R.47".

— Serios ?!

— Întreabă-l şi pe tata. A... să vă cunoaşteţi. Tată, ea este profesorul-comandor al „Rachetei albe".

Mira rămase locului, supărată.

— Credeam că numai Eridan pălăvrăgeşte, şopti ea, şi se pregăti să iasă.

— Stai, fetiţo, interveni inginerul. Viorel mi-a mărturisit totul şi mi se pare că n-a făcut rău.

— Da, Mira, tata m-a ajutat. Fără el nu descopeream staţia.

Argumentul păru convingător. Fata îi întinse mîna.

— Mira Ardevan.

— Inginer Pavel, se recomandă bărbatul. Tăticul tău a rămas afară ?

— Nu. A plecat la Filiala Academiei. Peste o jumătate de oră vine să mă ia. Și întorcîndu-se către Viorel : Bănuiesc cheia cifrului.

— Bănuiești ?!

— Aș putea spune că sînt sigură, dar încă nu am ajuns la o frază inteligibilă.

Fata scoase o hîrtie cu textul ultimei radiograme.

CUPRINS

Căpitanii stației „X"	3
Taina ascunzătorii	7
Postul „R. 47"	15
În căutarea lanternei	18
Prizonier de bună voie	22
Banda de magnetofon	25
Investigațiile Mirei	28
Contrainformatori pe rachetă	32
Un examen cu emoții	35
O misiune neașteptată	39
La „Clubul celor tari"	42
De unul singur	46
Vărul din București	50
A doua necunoscută	53
Mira aduce o veste	56

ÎN COLECȚIA
„CLUBUL TEMERARILOR"
au apărut :

G. Călinescu

CATINA DAMNATUL

Gh. Iliescu

CONACUL SPIONAT

Ada Orleanu

CAVALERUL LIBERTĂȚII, vol. I—II

I. M. Ștefan

OMUL CU O MIE DE CHIPURI, vol. I—II

Sever Noran

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT, vol. I—II

Ion Aramă

VEDEA 70 ATACĂ !

Mircea Popescu
DOSARUL „CAPRIOAREI AURII", vol. I—II

Gabriel Iuga
COMOARA REGILOR DACI

Ștefan Tita
CHEIZERUL ÎNGHEȚAT

Ioan Micu
ENIGMA PEȘTERII DIN TÎMPA, vol. I—II

Miron Scorobete
COMOARA DIN PEȘTERA SCHELETELOR, vol. I—II

M. C. Delasabar
IOVIȚĂ VALAHUL, vol. I—II

Florin Oprea — Livia Ardelean
REBUS LA MAMAIA

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : DUMITRU VERDEȘ

Apărut 1970. Comanda nr. 9724. Hîrtie ziar de 50 g/m². Coli de tipar 2.

Tiparul executat sub comanda nr. 90 837 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50
EDITURA ION CREANGĂ